

Arrest

nr. 292 016 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. WAGEMANS
Geelseweg 151
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 augustus 2022 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-student (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 februari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 maart 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 31.08.2022 werd ingediend door:

B.(...), F.(...) F.(...)

Nationaliteit Italië

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 31.08.2022 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van ziekteverzekering, een inschrijvingsbewijs van de onderwijsinstelling en een bewijs van de werkloosheidsuitkering van zijn tante, mevr. B.(...) R.(...).

Betrokkene dient als student, overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 3° van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 5° van het KB van 08.10.1981, aan te tonen dat hij (1) ingeschreven is bij een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen en dat hij (2) beschikt over een ziekteverzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Verder dient hij (3) door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van keuze de zekerheid te verschaffen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan ingeschreven te zijn aan de Thomas More Hogeschool voor de opleiding 'Bachelor of International Communication and Media'. Verder toont hij ook aan aangesloten te zijn bij een Belgisch ziekenfonds. Hij voldoet dus aan de eerste twee voorwaarden die hierboven vermeld worden.

Wat betreft de derde voorwaarden, dienen we het volgende vast te stellen:

Als bewijs van de bestaansmiddelen legde betrokkene een overzicht van de werkloosheidsuitkering (juli, augustus, september en oktober) van zijn tante, B.(...) R.(...) voor de maanden. Zij staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene.

Wanneer we de inkomsten van de tante echter ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat deze niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De tante heeft immers ook nog een meerderjarige dochter ten laste.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. De maandelijkse werkloosheidsuitkering van de tante ligt telkens ruim onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de tante en vaststellen dat dit niet voldoende is om betrokkene ten laste te nemen.

Wanneer we de gezinssituatie en de bewezen inkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat die inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet allé voorwaarden van art. 40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als student dan ook niet bekomen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, de (materiële) motiveringsplicht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het licht van artikel 40, §4, van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers' rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Verwerende partij stelt dat uit de door verzoeker en zijn tante bijgebrachte stukken blijkt dat deze onvoldoende zijn, zonder in concrete te gaan op wat nu juist de behoeften zijn van verzoeker en zijn opvanggezin, nl. zijnde de tante en haar dochter. Verwerende partij neemt genoegen met een pro forma formule zonder concrete uitwerking. Indien verwerende partij een omzichtige en redelijke overheid zou zijn geweest, dan had zij via de gemeente gevraagd naar de uitgaven van het opvanggezin van verzoeker om deze al dan niet in overweging te nemen. Immers, verwerende partij moet met alle elementen rekening houden en dient gebeurlijk aan een behoefte analyse te doen en indien nodig bijkomende inlichtingen, documenten inwinnen.

Dat de beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Dat alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden te nemen, welke een voor verzoeker nadelige individuele maatregel betreft, verzoeker zelfs niet werd gehoord. Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat dit hoorrecht in casu uitermate belangrijk was nu verzoeker de mogelijkheid heeft niet gekregen om te verklaren dat hij in België de intentie heeft om een studentenjob (stuk 3) uit te oefenen tijdens zijn studies aan de Thomas More Hogeschool - hij is hier zeer actief naar op zoek en heeft op 17 april ek. een gesprek - en hij geldt van zijn ouders en oudere broer ontvangt (stuk 4), dewelke hem leefgeld geven om de tante financieel niet te belasten, zijn ouders volledig instaan voor de studiegelden (stuk 5) en zijn nichtje, de dochter van het opvanggezin zelf een studentenjob heeft (stuk 6) en een leefloon ontvangt (stuk 7).

Dat dit hoorrecht in casu uitermate belangrijk was in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen omdat dient te worden rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer dient rekening te worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens uitgaven en inkomsten door ouders en broer.

Dat derhalve de bestreden beslissing schending inhoudt van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Dat er aldus in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, op het moment dat verzoeker nog volop op zoek is naar een studentenjob en waarbij hij ondertussen zeer goed bezig is met zijn school, een zeer ingrijpende beslissing is, die alle kansen van verzoeker doorkruist om in de toekomst nog verder te studeren in België.

Aangezien uit de motivatie bijgevolg blijkt dat de overheid zich niet heeft gebaseerd op alle relevante feitelijke gegevens en er blijk van geeft zich onvoldoende te hebben vergewist van de specifieke omstandigheden en het ingrijpend karakter van haar beslissing (rekening houdend met die omstandigheden), en er aldus geen correcte beoordeling van de feitelijke situatie kon plaatsvinden, is de overheid tot een onredelijk besluit gekomen.

Bijgevolg is verzoeker van mening dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing is genomen op grand van onjuiste, minstens onvolledige informatie, en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Op basis van het vertrouwensbeginsel mag men bovendien vertrouwen op een vaste gedragslijn vanwege de overheid. Aangezien verzoeker al het mogelijke heeft gedaan om zich te schikken naar de wettelijke bepalingen en dat verzoeker momenteel een studie doorloopt waarin hij goed presteert, is verzoeker eveneens van mening dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden aldus begaan in het licht van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt nl. als volgt:

“§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt, als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking worden genomen.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker legde bij zijn aanvraag tot inschrijving volgende documenten voor:

- Een inschrijvingsbewijs van de Thomas More Hogeschool in de opleiding Bachelor of International Communication and Media

- Een inschrijvingsbewijs van een mutualiteit

- Stukken betreffende de werkloosheidsuitkering van zijn tante

Het recht op verblijf werd geweigerd omdat de verwerende partij wanneer men de gezinssituatie en bewezen inkomsten in rekening heeft genomen, dient vast te stellen dat die inkomsten niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij argumenteert dit besluit als volgt:

“De tante heeft immers ook nog een meerderjarige dochter ten laste. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. De maandelijkse werkloosheidsuitkering van de tante ligt telkens ruim onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de tante en vaststellen dat dit niet voldoende is om betrokkene ten laste te nemen.”

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4 het eerste lid, 2°, te vervullen.

Deze bepaling, die werd ingevoegd door artikel 19 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vormt de omzetting van artikel 8.4 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden of de Burgerschapsrichtlijn.

Dit artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociaalezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

Het nationale recht dient dan ook conform het Unierecht te worden uitgelegd.

Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie vormt een bron van Unierecht.

Zo oordeelde het Hof in het arrest Brey als volgt:

68. "... Hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene." (HvJ 19 September 2013, C-140/12, Brey)

In het arrest Chakroun stelde het Hof:

"48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager." (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun)

Uit voornoemde Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar dat zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de tante van verzoeker nog een meerderjarige dochter ten laste heeft kan niet worden beschouwd als een in concrete beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is overgegaan tot een beoordeling van de eigen behoeften van verzoeker en zijn opvanggezin. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij is overgegaan tot een concrete beoordeling van de bestaansmiddelen die verzoeker en zijn opvanggezin nodig hebben om in hun behoeften te voorzien om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende heeft ook in deze onzorgvuldig en kennelijk onredelijk gehandeld in het licht van artikel 40 §4 Vreemdelingenwet."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker sollicitatiebewijzen, een bewijs van onderhoudsbijdragen van zijn ouders en zijn broer, een bewijs van betaling van het studiegeld door zijn ouders, een bewijs van het loon van een vakantiejob van de dochter van het opvanggezin en een bewijs van het leefloon van de meerderjarige dochter van het opvanggezin (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40, §4, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...).”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 augustus 2022 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als EU-student. Hierbij legde hij een bewijs van een ziekteverzekering voor, een inschrijvingsbewijs aan de opleiding Bachelor ‘*International Communications and Media*’ aan de Thomas More hogeschool en een bewijzen van de werkloosheidsuitkering van zijn tante B. R. voor de maanden juli, augustus, september en oktober 2022 (ten belope van gemiddeld 1.383,75 euro). Uit de neerslag van een telefoongesprek van 20 februari 2023 met een medewerker van het gemeentebestuur van Geel, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt bovendien dat verzoeker leefloon heeft aangevraagd, wat reeds een indicatie inhoudt dat hij eigenlijk niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

2.8. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker niet aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet om als EU-student langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omdat de inkomsten van zijn tante niet voldoende zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk:

“(...)

Als bewijs van de bestaansmiddelen legde betrokkene een overzicht van de werkloosheidsuitkering (juli, augustus, september en oktober) van zijn tante, B.(...) R.(...) voor de maanden. Zij staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene.

Wanneer we de inkomsten van de tante echter ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat deze niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De tante heeft immers ook nog een meerderjarige dochter ten laste.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. De maandelijkse werkloosheidsuitkering van de tante ligt telkens ruim onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de tante en vaststellen dat dit niet voldoende is om betrokkene ten laste te nemen.

Wanneer we de gezinssituatie en de bewezen inkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat die inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet allé voorwaarden van art. 40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als student dan ook niet bekomen.”

2.9. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijke beoordelingsfout en een onzorgvuldigheid.

Verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien. Verzoeker maakt in zijn middel gewag van zijn intentie om een studentenjob uit te oefenen, van het gegeven dat hij geld van zijn ouders en zijn oudere broer ontvangt en dat zijn nicht zelf een studentenjob heeft en een leefloon ontvangt. Deze elementen vinden echter geen steun in het administratief dossier. Verzoeker kan zich hiervoor niet baseren op de stukken die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-7) aangezien hij niet aantoont dat hij deze gegevens ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. De Raad kan hierop evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.10. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat tevens deel uitmaakt van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat het hoorrecht *in casu* van toepassing is aangezien verzoeker zelf een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) heeft ingediend en hij in het kader van deze aanvraagprocedure de gelegenheid kreeg om alle nuttige gegevens aan te reiken om te bewijzen dat hij aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als EU-student voldeed. Zoals hierboven gesteld, kan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraagprocedure slechts rekening houden met de gegevens die hem tijdens de administratieve procedure werden aangereikt. Verzoeker toont niet aan dat hij nadere toelichting had verschaft betreffende de bestaansmiddelen van zijn tante en de situatie van haar gezin.

Verzoeker haalt in zijn middel uitspraken aan van het Hof van Justitie in de zaken *Brey* en *Chakroun*, maar deze hebben geen betrekking op de bestaansmiddelenvereiste van EU-studenten, zodat deze rechtspraak te dezen geen toepassing kan vinden. In weerspreken van verzoekers beweringen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris wel rekening gehouden met het inkomen en de gezinssituatie van de persoon (verzoekers tante) die blijkbaar instaat voor zijn bestaansmiddelen. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat zijn tante, die enkel een werkloosheidsuitkering geniet, *“immers ook nog een meerderjarige dochter ten laste”* heeft. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de beschikbare gegevens vast te stellen dat de inkomsten van zijn tante *“(w)anneer we de gezinssituatie en de bewezen inkomsten in rekening nemen (...) niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”* en te concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijf te bekomen als EU-student.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, de (materiële) motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze niet correct zou hebben beoordeeld. Er werd geen motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN